

Tulevaisuus Amerikkaa varten ja 18. heinäkuuta 2020 - Numero kolme

Siunatut ovat ne silmät, jotka näkevät, ja ne korvat, jotka kuulevat

Jeff Pippenger

2023-08-25

Uudistusliikkeiden linjat ovat avain Ilmestyskirjan kymmenennen luvun ”seitsemän ukkosenjylinän” ymmärtämiseen. ”Seitsemän ukkosenjylinää” kuvaavat historiaa ensimmäisen enkelin sanoman voimaannuttamisesta 11. elokuuta 1840 aina suureen pettymykseen 22. lokakuuta 1844 saakka. Kymmenes luku esittää luvun sisällä kolme sisäistä todistajaa tämän ymmärryksen tueksi.

”Vuosien 1840–44 adventtiliike oli Jumalan voiman kirkas ilmentymä; ensimmäisen enkelin sanoma vietiin jokaiseen lähetysasemaan maailmassa, ja joissakin maissa nähtiin suurin uskonnollinen kiinnostus, mitä missään maassa on todistettu kuudennentoista vuosisadan uskonpuhdistuksen jälkeen; mutta nämä jäävät toiseksi sen mahtavan liikkeen rinnalla, joka syntyy kolmannen enkelin viimeisen varoituksen aikana.” Suuri taistelu, 611.

Ensimmäisen enkelin sanomaa vietiin maailmaan vuodesta 1840 alkaen. Uriah Smith ilmaisee tienraivaajien käsityksen sopusoinnussa sisar Whiten kanssa. Smith tunnistaa ensimmäisen enkelin saapuneen vuonna 1798 ja osoittaa, että juuri ensimmäinen enkeli laskeutui vuonna 1840. Smith ja tienraivaajat eivät yksinkertaisesti olleet huomanneet eroa sanoman saapumisen ja sen voimaannuttamisen välillä. Smith toteaa selvästi, että kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli asetti toisen jalkansa meren päälle ja toisen maan päälle, se osoitti maailmaan vietävän sanoman.

”Vuonna 1798 siis lakkasi rajoitus, joka esti julistamasta Kristuksen päivän olevan lähellä; vuonna 1798 alkoi lopun aika, ja sinetti otettiin pois pienestä kirjasta. Siitä ajankohdasta lähtien Ilmestyskirjan 14. luvun enkeli on siis lähtenyt julistamaan Jumalan tuomion hetken tulleen; ja siitä ajasta lähtien myös 10. luvun enkeli on asettunut seisomaan meren ja maan päälle ja vannonut, ettei aikaa enää ole. Heidän samuutensa ei voi olla kyseenalainen; ja kaikki ne perustelut, joilla toinen sijoitetaan paikalleen, ovat yhtä päteviä myös toisen kohdalla. Meidän ei tarvitse tässä ryhtyä mihinkään todisteluun osoittaaksemme, että nykyinen sukupolvi todistaa näiden kahden profetian täyttymistä. Adventin saarnaamisessa, erityisesti vuosina 1840–1844, alkoi niiden täysi ja yksityiskohtainen täyttymys. Tämän enkelin asema, toinen jalka meren päällä ja toinen maan päällä, merkitsee hänen julistuksensa laajaa ulottuvuutta merellä ja maalla. Jos tämä sanoma olisi ollut tarkoitettu vain yhtä maata varten, enkelin olisi riittänyt asettua vain maan päälle. Mutta hänellä on yksi jalka meren päällä, mistä voimme päätellä, että hänen sanomansa ylittäisi valtameren ja ulottuisi maapallon eri kansoihin ja alueisiin; ja tätä päätelmää vahvistaa se tosiasia, että edellä mainittu adventtijulistus menikin jokaiseen maailman lähetysasemaan. Tästä enemmän 14. luvun kohdalla.” Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

Sen tähden kymmenennen luvun ensimmäinen jae osoittaa 11. elokuuta 1840, sillä tuolloin Ottomaanien yliherruuden ennustettu loppu toteutui Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun ennustuksen mukaisesti. Sisär White toteaa:

”Vuonna 1840 toinen huomattava profetian täyttymys herätti laajaa mielenkiintoa. Kaksi vuotta aikaisemmin Josiah Litch, yksi toisen adventin sanomaa julistavista johtavista saarnaajista, julkaisi Ilmestyskirjan 9. luvun selityksen ja ennusti Osmanien valtakunnan kukistumisen. Hänen laskelmiensa mukaan tämän vallan oli määrä kukistua... 11. elokuuta 1840, jolloin ottomaanien vallan Konstantinopolissa voidaan odottaa murtuvan. Ja uskon, että näin tullaan havaitsemaan.”

”Juuri määrättynä ajankohtana Turkki hyväksyi lähettiläitensä kautta Euroopan liittoutuneiden valtojen suojeluksen ja asetti siten itsensä kristittyjen kansakuntien valvonnan alaiseksi. Tapahtuma täytti ennustuksen täsmällisesti. Kun tämä tuli tunnetuksi, monet vakuutuivat Millerin ja hänen työtoveriensa omaksumien profeettallisen tulkinnan periaatteiden oikeellisuudesta, ja adventtiliike sai ihmeellisen sysäyksen. Oppineet ja arvossa pidetyt miehet liittyivät Milleriin sekä hänen näkemystensä saarnaamisessa että niiden julkaisemisessa, ja vuosina 1840–1844 työ laajeni nopeasti.” Suuri taistelu, 334, 335.

Kymmenennen luvun ensimmäinen jae viittaa vuoteen 1840, ja kymmenennessä jakeessa näemme Johanneksen karvaasti pettynään 22. lokakuuta 1844. Johannes edusti niitä, jotka veivät pienen kirjan sanoman maailmaan vain kokeakseen katkeran pettymyksen 22. lokakuuta 1844. Jakeet yhdestä kymmeneen kuvaavat vuosien 1840–1844 historiaa. Tämä on yksi kymmenennen luvun sisäinen todistus.

Toinen todistaja on Johannes, joka syö pienen kirjan, ja se on makea hänen suussaan, kuvaten hänen vastaanottaneen 11. elokuuta 1840 annetun sanoman; sitten se muuttui karvaaksi hänen vatsassaan 22. lokakuuta 1844 tapahtuneessa suuressa pettymyksessä.

Ja minä otin pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli minun suussani makea kuin hunaja; mutta heti kun olin sen syönyt, minun vatsani tuli karvaaksi. Ilmestyskirja 10:10.

Kymmenes jae esittää yhdessä ainoassa jakeessa koko vuosien 1840–1844 historian. Tämä on luvun sisällä toinen sisäinen todistaja siitä, että ”seitsemän ukkosenjyrinää” edustaa tuota historiaa. Sisarestaan White on jo osoittanut, että ”seitsemän ukkosenjyrinää” edustaa niiden tapahtumien kuvauksen, jotka tapahtuivat ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman aikana. Toisen enkelin sanoma päättyi suureen pettymykseen, joten ”seitsemän ukkosenjyrinää” edustaa aivan samaa historiaa. Kolme sisäistä todistajaa tukee sitä totuutta, että 11. elokuuta 1840 alkava ja 22. lokakuuta 1844 tapahtuvaan suureen pettymykseen ulottuva historia on se profeettallinen historia, jota Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa korostetaan.

Sitten viimeisessä jakeessa annetaan, sopusoinnussa ”seitsemään ukkosenjyrinään” liittyvän totuuden kanssa, käsky sanoman esittämiseksi sekä siitä, että juuri tuo historia on toistettava.

Ja hän sanoi minulle: ”Sinun tulee taas profetoida monista kansoista ja kansakunnista ja kielistä ja kuninkaista.” Ilmestys 10:11.

Seitsemän ukkosenjylinää osoittavat, että adventismin alku, joka käynnistyi silloin, kun “lopun aikana” avattu sanoma sai voimansa, havainnollistaisi adventismin loppua, jolloin vuonna 1989 avattu sanoma saisi voimansa, ei Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin kautta, vaan Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun alas laskeutuvan enkelin kautta. Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutui 11. syyskuuta 2001, ja me lähestymme nyt vuosien 1840–1844 historiallisen toiston päätöstä.

Nämä kymmenennen luvun havainnot ovat olleet julkisesti saatavilla jo vuosien ajan. Se, mitä ei koskaan tunnustettu ennen viime aikoja, on se, että tuon pyhän historian sisällä on upotettuna toinen pyhä historia. Tämän historian tunnistavat ainoastaan ne, jotka hyväksyvät Alfa ja Omega-periaatteen, joka yhdistää asian lopun sen alkuun. Pyhän historian sisään upotettu historia alkaa pettymyksellä ja päättyy suureen pettymykseen. Vuosien 1843–1844 historia on erityinen historiallinen linja, joka kuuluu vuosien 1840–1844 historiaan mutta on siitä erillinen. Sekä sisar White että Kristus käsittelevät tätä historiallista linjaa.

“Kaikki sanomat, jotka annettiin vuosina 1840–1844, on tehtävä nyt voimallisiksi, sillä on monia ihmisiä, jotka ovat menettäneet suuntansa. Sanomien tulee mennä kaikkiin seurakuntiin.

”Kristus sanoi: ‘Autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sen, mitä te näette, eivätkä ole sitä nähneet, ja kuulla sen, mitä te kuulette, eivätkä ole sitä kuulleet’ [Matt. 13:16, 17]. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät sen, mikä nähtiin vuosina 1843 ja 1844.”

”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa tulisi olla mitään viivytystä, sillä ajan merkit täyttyvät; päätöstyö on saatettava tehdyksi. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian annetaan Jumalan määräämänä sanoma, joka paisuu suureksi huudoksi. Silloin Daniel nousee osaansa antamaan todistuksensa.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

”Profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä niitä asioita”, ”jotka nähtiin vuosina 1843 ja 1844”. Jeesus viittasi tähän pyhään historiaan kahdessa evankeliumissa, mutta kumpikin viittaus esiintyi eri asiayhteydessä.

Ja hän puhui heille monta asiaa vertauksin sanoen: Katso, kylväjä lähti kylvämään. Ja hänen kylväessään muutamat siemenet putosivat tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät ne. Toiset putosivat kivisiin paikkoihin, joissa niillä ei ollut paljon maata; ja ne nousivat kohta oralle, koska maata ei ollut syvältä. Mutta auringon noustua ne paahtuivat, ja koska niillä ei ollut juurta, ne kuivettuivat. Toiset taas putosivat orjantappuroihin; ja orjantappurat kasvoivat ja tukahduttivat ne. Mutta toiset putosivat hyvään maahan ja tuottivat sadon, mitkä sata-, mitkä kuusikymmen-, mitkä kolmikymmenkertaisen. Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon. Ja opetuslapset tulivat ja sanoivat hänelle: Miksi puhut heille vertauksin? Hän vastasi ja sanoi heille: Sentähden, että teidän on annettu tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän ei ole annettu. Sillä jokaiselle, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on. Sentähden minä puhun heille vertauksin, että he näkevin silmin eivät näe ja kuulevin korvin eivät kuule eivätkä ymmärrä. Ja heissä käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo: Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, ja näkemällä

nähkää, älkääkä käsittäkö. Sillä tämän kansan sydän on paatunut, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, etteivät he silmillään näkisi ja korvillaan kuulisi ja sydämellään ymmärtäisi ja kääntyisi, ja minä heidät parantaisin. Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet. Matteus 13:3–17.

Jeesus viittaa Matteuksessa puhuessaan Jumalan sanan vaikutuksesta ja kutsuessaan ihmisiä ”kuulemaan” siihen, että ne laodikealaiset, jotka hylkäävät sen sanoman, jonka profeetat halusivat nähdä, esitettiin Jesajan kuudennessa luvussa. Future for America on toistuvasti esittänyt Jesajan kuudennen luvun 11. syyskuuta 2001 koskevassa yhteydessä, sillä islamin hyökkäyksen myötä tuona päivänä Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli astui alas ja valaisi maan kirkkaudellaan. Profeetat ovat kaikki keskenään yhtä mieltä, ja Jesajan kuudennen luvun jakeessa kolme löydämme suoran viittauksen juuri tuohon enkeliin.

Sinä vuonna, jona kuningas Ussia kuoli, minä näin myös Herran istuvan valtaistuimella, korkealla ja ylhäiseksi korotettuna, ja hänen vaippansa liepeet täyttivät temppelin. Sen yläpuolella seisoivat serafit; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella hän peitti kasvonsa, kahdella hän peitti jalkansa, ja kahdella hän lensi. Ja toinen huusi toiselle ja sanoi: Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kirkkauttansa. Jesaja 6:1–3.

Maa valaistuu hänen kirkkaudestaan, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli astuu alas, ja Jesaja antaa toisen tärkeän avaimen ilmoittaessaan meille, että hänen näkönsä pyhäköstä tapahtui sinä vuonna, jona kuningas Ussia kuoli. Kuningas Ussia oli yrittänyt tehdä papin työtä temppelissä. Kahdeksankymmentä pappia ja ylimmäinen pappi vastustivat häntä siinä, kunnes Herra löi hänet spitaalilla hänen otsaansa. Hän sai pedon merkin yrittäessään yhdistää valtiollisen valtansa kirkolliseen valtaan. Hän ei kuollut heti; hänet poistettiin valtaistuimelta ja korvattiin toisella, ja ajan kuluessa hän lopulta kuoli 11. syyskuuta 2001. Adventtikirkko kuolee vähitellen, niin kuin juutalainen kirkko kuoli Kristuksen aikana. Mutta 11. syyskuuta 2001 adventismi, joka oli jo hylännyt Danielin yhdentoista luvun kuuden viimeisen jakeen sanoman, tuli päätökseensä Yhdysvaltain protestanttisena sarvena, ja silloin niitä, joita Jesaja edusti, kutsuttiin viemään sanoma, jota Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ensimmäinen ääni edustaa.

Ja pappi Asarja meni hänen perässään, ja hänen kanssaan kahdeksankymmentä Herran pappia, urhoollista miestä. Ja he asettuivat kuningas Ussiaa vastaan ja sanoivat hänelle: “Ei kuulu sinulle, Ussia, suitsuttaa Herralle, vaan papeille, Aaronin pojille, jotka on pyhitetty suitsuttamaan; mene pois pyhäköstä, sillä sinä olet rikkonut; eikä siitä ole sinulle kunniaksi Herralta Jumalalta.” Silloin Ussia vihastui, ja hänellä oli kädessään suitsutusastia suitsuttaakseen; ja kun hän vihastui pappeihin, pitali puhkesi hänen otsaansa pappien nähden Herran temppelissä, suitsutusalttarin äärellä. Ja ylimmäinen pappi Asarja ja kaikki papit katsoivat häneen, ja katso, hän oli pitalinen otsastaan; ja he ajoivat hänet kiireesti pois sieltä; ja hän itsekin riensi lähtemään, koska Herra oli lyönyt häntä. Ja kuningas Ussia oli pitalinen kuolinpäiväänsä asti ja asui erillisessä talossa, koska hän oli pitalinen; sillä hänet oli erotettu Herran temppelistä. Ja hänen poikansa Jootam oli kuninkaan hovin päällä ja tuomitsi maan kansaa. 2. Aikakirja 26:17–21.

On tärkeää ymmärtää, että protestanttinen sarvi poistettiin seitsemännen päivän adventistikirkosta 11. syyskuuta 2001, sillä Ilmestyskirjan sanoman sinettien avaamiseen viimeisinä päivinä liittyy kolme ensisijaista osatekijää. Yksi niistä on republikaanisuuden sarven ja protestantismin sarven rinnakkainen historia. Toinen tunnistettava osatekijä on seitsemän seurakunnan merkitys, ja tietenkin kolmas on ”seitsemän ukkosta”. Nämä kaikki kolme profeetallista osatekijää muodostavat sen sanoman, jonka sinetit avataan, ja on välttämätöntä ymmärtää, että aivan kuten juutalainen seurakunta sivuutettiin Kristuksen aikana, adventismi sivuutetaan ”viimeisinä päivinä”.

Jesaja tarjoutuu viemään sanoman Jumalan uskottomalle valitulle kansalle omana aikanaan, ja Jeesus käyttää samoja sanoja puhuakseen samasta tilanteesta omana aikanaan. Liiton valittu kansa sivuutetaan, ja he kieltäytyvät ”kuulemasta” ja tulemasta parannetuiksi.

Ja hän sanoi: Mene ja sano tälle kansalle: Kuulkaa kyllä, mutta älkää ymmärtäkö; nähkää kyllä, mutta älkää käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän ja tuki sen korvat ja sulje sen silmät, etteivät he näkisi silmillään ja kuulisi korvillaan ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi ja tulisi parannetuksi. Jesaja 6:9, 10.

Se työ, jonka Jesaja ottaa tehtäväkseen, on sama työ, jonka Johannes ja Hesekiel ottivat tehtäväkseen syödessään pienen kirjakäärön. He vievät nuhdesanoman liittokansalle, valitulle kansalle, joka on joutumassa Herran suusta ulos syljettäväksi. Toinen kerta, jolloin Jeesus viittaa siihen historiaan, jota profeetat ja vanhurskaat miehet halusivat nähdä, on Luukkaan kirjaama.

Ja sinä, Kapernaum, joka olet korotettu taivaaseen, sinut syöstään alas helvettiin. Joka kuulee teitä, kuulee minua; ja joka halveksii teitä, halveksii minua; ja joka halveksii minua, halveksii häntä, joka on minut lähettänyt. Ja ne seitsemänkymmentä palasivat iloiten ja sanoivat: Herra, riivaajatkkin ovat meille alamaiset sinun nimesi kautta. Niin hän sanoi heille: Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman. Katso, minä annan teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole millään tavoin teitä vahingoittava. Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa ennemmin siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa. Sillä hetkellä Jeesus riemuitsi hengessä ja sanoi: Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on ollut hyvä sinun silmiesi edessä. Kaikki on annettu minulle minun Isältäni; eikä kukaan tunne, kuka Poika on, paitsi Isä; eikä, kuka Isä on, paitsi Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa. Ja hän kääntyi opetuslastensa puoleen ja sanoi erikseen: Autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät sen, mitä te näette. Sillä minä sanon teille, että monet profeetat ja kuninkaat ovat halunneet nähdä sen, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sen, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet. Luukas 10:15–24.

Jälleen niiden siunauksen yhteys, joilla on etuoikeus nähdä se, mitä vanhurskaat ovat halunneet nähdä, koskee liittokansaa, valittua kansaa, joka sivuutetaan ja joka ei ole halukas ”kuulemaan”. Sisällyttäessään [sulkeisiin] nuhteen adventismia vastaan sisar White viittaa Kristuksen Kapernaumille lausumaan tuomioon, joka on suuren valon hylkäämisen vertauskuva, ja painotti näin adventismia.

Jumalaa tunnustavien lasten keskuudessa on ilmennyt kovin vähän kärsivällisyyttä, kuinka paljon katkeria sanoja on lausuttu, kuinka paljon tuomiota on julistettu niitä vastaan, jotka eivät ole meidän uskoamme. Monet ovat pitäneet muihin kirkkoihin kuuluvia suurina syntisinä, vaikka Herra ei katso heitä sillä tavoin. Niiden, jotka näin katsovat muiden kirkkojen jäseniä, on tarpeen nöyrytyä Jumalan väkevän käden alle. Niillä, jotka he tuomitsevat, on saattanut olla vain vähän valoa, vähän tilaisuuksia ja etuoikeuksia. Jos heillä olisi ollut se valo, joka monilla meidän seurakuntiemme jäsenillä on ollut, he olisivat saattaneet edistyä paljon nopeammin ja edustaa uskoaan maailmalle paremmin. Niistä, jotka kerskaavat valostaan mutta kuitenkin laiminlyövät siinä vaeltamisen, Kristus sanoo: ”Mutta minä sanon teille: Tyyrolle ja Siidonille on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin teille. Ja sinä, Kapernaum [seitsemännen päivän adventistit, joilla on ollut suuri valo], joka olet korotettu taivaaseen asti [etuoikeuksien puolesta], sinut syöstään alas helvettiin; sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet sinussa, olisivat tapahtuneet Sodomassa, se seisoisi vielä tänä päivänä. Mutta minä sanon teille: Sodomaa maalle on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sinulle.” Silloin Jeesus vastasi ja sanoi: ”Minä kiitän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä [heidän omassa arviossaan] ja ilmoittanut ne lapsenmielisille.”

”Ja nyt, koska te olette tehneet kaikki nämä teot, sanoo Herra, ja minä puhuin teille, varhain nousten ja puhuen, mutta te ette kuulleet; ja minä kutsuin teitä, mutta te ette vastanneet; sentähden minä teen tälle huoneelle, joka on kutsuttu minun nimelläni ja johon te luotatte, sekä paikalle, jonka minä annoin teille ja teidän isillenne, niinkuin minä olen tehnyt Siilolle. Ja minä heidän teidät pois minun kasvojeni edestä, niinkuin minä olen heittänyt pois kaikki teidän veljenne, koko Efraimin siemenen.” Review and Herald, 1. elokuuta 1893.

Ne ”voimalliset teot”, jotka oli tehty adventismissa, olivat niitä tekoja, joita vanhurskaat miehet ja profeetat halusivat nähdä ja kuulla. Nämä voimalliset teot tulivat kuvatuiksi vuosien 1843 ja 1844 historiassa, jolloin Keskiyön huudon sanoma julistettiin. Adventismi on hylännyt historiansa ja erityisesti vuosien 1843 ja 1844 historian. Historian, joka alkaa ja päättyy pettymykseen, ja myös historian, jonka oli tarkoitus johdattaa heidät uudeksi tehdylle maalle.

”Heillä oli polun alkupäähän taakseen asetettu kirkas valo, jonka enkeli sanoi minulle olevan ”keskiyön huudon”. Tämä valo loisti koko polun pituudelta ja antoi valoa heidän jaloilleen, etteivät he kompastuisi.

”Jos he pitivät katseensa kiinnitettyinä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edellään ja johdatti heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian muutamat väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli hyvin kaukana ja että he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aikaisemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkkaan oikean käsivartensa, ja hänen käsivarrestaansa lähti valo, joka liehui adventtijoukon yllä, ja he huusivat: ’Halleluja!’ Toiset taas uhkarohkeasti kielsivät takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johdattanut heitä niin pitkälle. Heidän takanaan oleva valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, menettivät näkyvistään maalin ja Jeesuksen ja putosivat polulta alas alapuolella olevaan pimeään ja jumalattomaan maailmaan.” Early Writings, 15.

Se, minkä Juudan sukukunnan Leijona nyt avaa sineteistään, on vuosien 1843 ja 1844 historia. ”Seitsemän ukkosenjylinää” edustaa ajanjaksoa 1840–1844, mutta tuo ajanjakso sisältää hyvin

erityisen historian, josta on ollut esikuva liittohistorian alusta lähtien. Kukin uskonpuhdistusliike on rinnakkainen muiden kanssa ja omistaa samat tunnusmerkit. Jos ne poikkeaisivat toisistaan, Saatana loisi jokaiselle uskonpuhdistusliikkeelle erilaisen hyökkäyssuunnitelman, mutta niin hän ei koskaan tee.

”Mutta Saatana ei ollut toimettomana. Hän yritti nyt sitä, mitä hän on yrittänyt jokaisessa muussakin uskonpuhdistusliikkeessä — pettää ja tuhota kansan tarjoamalla sille väärennöksen todellisen työn sijaan. Niin kuin kristillisen kirkon ensimmäisellä vuosisadalla oli vääriä kristuksia, samoin kuudennellatoista vuosisadalla nousi vääriä profeettoja.” Suuri taistelu, 186.

Tämän katkelman olennainen ydin sen kokonaisviestin kannalta, jota tuomme esiin, on se, että kun adventismi lakkasi ylläpitämästä protestantismin viittaa ja se riisuttiin siltä kokonaan 11. syyskuuta 2001, se yhä väittää olevansa se jäännösliike, joka julistaa kolmannen enkelin suurta huutoa. Kuitenkin se on väärennös. Ellet tunnista, mikä liike nyt kantaa protestantismin sarvea, on käytännöllisesti katsoen mahdotonta ymmärtää rinnakkaisuutta Yhdysvaltojen kahden sarven välillä.

Vuoden 1843 ja 1844 historia on esitettyä jokaisessa uudistusliikkeessä, ja nyt käytämme muinaisen Israelin alkua Jumalan valittuna kansana sekä Israelin loppua Jumalan valittuna kansana havainnollistaaksemme samaa nyky-Israelin kohdalla, keskittyen vuosiin 1843 ja 1844 sellaisina kuin ne ilmenevät kunkin uudistusliikkeen linjoissa.

Mooses profetoi, että Herra herättäisi profeetan hänen kaltaisekseen, ja tuo profeetta oli Jeesus. Luukas vahvistaa Apostolien teoissa, että Jeesus täytti Mooseksen profetian.

Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan sinun keskeltäsi, sinun veljistäsi, minun kaltaiseni; häntä kuulkaa. 5. Mooseksen kirja 18:15.

Jeesus on se profeetta, jota meidän tulee kuunnella.

Sillä Mooses totisesti sanoi isille: ‘Profeetan, minun kaltaiseni, Herra, teidän Jumalanne, on herättävä teille veljienne joukosta; häntä kuulkaa kaikessa, mitä hän teille puhuu. Ja tapahtuu, että jokainen sielu, joka ei kuule sitä profeettaa, hävitetään kansan keskuudesta.’ Niin myös kaikki profeetat Samuelista alkaen ja ne, jotka hänen jälkeensä ovat puhuneet, ovat myös ennustaneet näistä päivistä. Te olette profeettain lapsia ja sen liiton lapsia, jonka Jumala teki meidän isiemme kanssa, sanoen Aabrahamille: ‘Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan sukukunnat.’ Teille ensiksi Jumala, herätettyään Poikansa Jeesuksen, lähetti hänet siunaamaan teitä, kääntäessään itse kunkin teistä pois hänen vääryyksistään. Apostolien teot 3:22–26.

Kristuksen uudistuslinja alkaa lopun aikana, niin kuin kaikki uudistuslinjat alkavat. Kristuksen päivinä ”lopun aika” oli Hänen syntymänsä. Raamattu osoittaa, että Hänen syntymänsä yhteydessä tapahtui tiedon lisääntyminen, sopusoinnussa Danielin kirjan ”lopun ajan” määritelmän kanssa. Olivatpa kyseessä paimenet, idän tietäjät, vihastunut Herodes tai temppelissä olleet Hanna ja Simeon, Hänen syntyessään tapahtui tiedon lisääntyminen. Siinä vaiheessa juutalaisen seurakunnan johto sivuutettiin. Ero tapahtui asteittain, mutta alkoi siitä, että he hylkäsivät

sanoman, joka oli avattu lopun aikana.

“Ihmiset eivät sitä tiedä, mutta sanoma täyttää taivaan riemulla. Syvemmän ja hellemmän mielenkiinnon vallassa pyhät olennot valon maailmasta vetäytyvät maan puoleen. Koko maailma on kirkkaampi Hänen läsnäolostaan. Betlehemin kukkuloiden yläpuolelle on kokoontunut lukematon enkelijoukko. He odottavat merkkiä julistaakseen ilosanoman maailmalle. Jos Israelin johtajat olisivat olleet uskollisia heille uskotulle tehtävälle, he olisivat voineet saada osansa ilosta julistaa Jeesuksen syntymää. Mutta nyt heidät sivuutetaan.” Alfa ja omega, 47.

Adventismin johto sivuutettiin vuonna 1989, kun Danielin kirjan yhdenentoista luvun neljäskymmenes jae täyttyi. ”Lopun aika” Mooseksen historiassa, joka oli Jeesuksen esikuva, oli hänen syntymänsä, jolloin hänen perheensä ja sen jälkeen faraon tytär saivat lisää tietoa lapsesta, Mooseksesta. Hänen nimensä merkitsee tietenkin ”vedestä pelastettu”, ja Jeesus merkitsee ”Jehova pelastaa”.

”Lopun ajan” jälkeen kaikki uudistuslinjat osoittavat kohdan, jossa siinä nimenomaisessa historiassa lisääntynyt tieto muotoillaan sanomaksi, joka voidaan korottaa todistukseksi sille sukupolvelle, joka saatetaan vastuuseen siitä valosta, joka avattiin lopun aikana.

Johannes Kastaja teki Kristuksen sanoman julkiseksi, ja Mooseksen sanoma tuli virallisesti julki hänen neljäntenäkymmenentenä vuotenaan, kun hän yritti omassa voimassaan vapauttaa Israelin Egyptistä. Egyptistä vapauttamisen sanoma oli nyt julkisesti esillä.

Neljäkymmentä vuotta myöhemmin Mooseksen sanoma sai voimansa palavassa pensaassa, ja siihen liittyi kaksi Jumalan jumaluuden tunnusmerkkiä, joita edustivat sauva, joka muuttui käärmeeksi, sekä pitalinen käsi, jonka Mooses veti povestaan. Jeesuksen sanoma sai voimansa hänen kasteessaan, johon liittyi kaksi jumaluuden tunnusmerkkiä: Isän ääni ja Pyhä Henki. Seuraava tienviitta kummassakin historiassa edustaa ensimmäistä pettymystä, viipymisen aikaa, toisen enkelin saapumista eli vuotta 1843.

Pettymys Mooseksen linjassa tuli havainnollistetuksi hänen vaimossaan, kun enkeli laskeutui surmaamaan Mooseksen siitä syystä, ettei tämä ollut ympärileikannut poikaansa. Peläten Sippora itse toimitti toimituksen heidän pojalleen. Mooses oli unohtanut ympärileikata poikansa! Juuri sen liiton merkin, joka oli annettu Abrahamille, Mooses oli unohtanut. Isä Abraham oli esittänyt ennustuksen heprealaisten vankeudesta Egyptissä ja vapautuksesta Egyptistä, ja tuo profetia oli määrä täyttyä nimenomaisesti Mooseksen kautta, mutta Mooses unohti ympärileikata poikansa. Siinä vaiheessa Mooses lähetti Sipporan takaisin asumaan isänsä luo siihen saakka, kunnes vapautus olisi tapahtunut. Hän viipyi Midianissa, kunnes Mooses johdatti Israelin lapset Punaisenmeren veden läpi, minkä apostoli Paavali ilmoittaa meille esikuvallistavan kastetta, juuri sitä toimitusta, joka korvasi ympärileikkauksen. Älkää jättäkö huomaamatta tuota kohtaa. Sen tienviitan saapuminen, joka Mooseksen historiassa edustaa toista enkeliä, sen tienviitan, joka tuottaa ensimmäisen pettymyksen tuossa historiassa, oli Abrahamin liittosuhteen Jumalaan ensisijaisen säännön hylkäämistä.

Ensimmäinen pettymys Kristuksen linjassa oli Lasaruksen kuolema, jonka Martta ja Maria olivat varmoja siitä, ettei olisi tapahtunut, jos Jeesus ei olisi viivytellyt, kunnes Lasarus oli jo ollut kuolleen neljä päivää. Se pettymys, että Jeesus salli läheisen ystävänsä Lasaruksen kuolla ja maata haudassa, oli valtava, ei ainoastaan kahdelle sisarelle vaan myös opetuslapsille. Kuitenkin Lasaruksen ylösnousemuksesta tuli sinetti koko Kristuksen palvelutyölle.

”Viivyttyessään tuloaan Lasaruksen luo Kristuksella oli armollinen tarkoitus niitä kohtaan, jotka eivät olleet ottaneet Häntä vastaan. Hän viipyi, jotta herättämällä Lasaruksen kuolleista Hän voisi antaa itsepäiselle, epäuskoiselle kansalleen vielä yhden todisteen siitä, että Hän todella oli ’ylösnousemus ja elämä’. Hän ei mielellään luopunut kaikesta toivosta kansan suhteen, noiden Israelin huoneen köyhien, harhailevien lampaiden suhteen. Hänen sydämensä murtui heidän katumattomuutensa tähden. Armossaan Hän päätti antaa heille vielä yhden todisteen siitä, että Hän oli Palauttaja, Hän, joka yksin saattoi tuoda elämän ja kuolemattomuuden valoon. Tämän oli määrä olla todiste, jota papit eivät voineet selittää väärin. Tämä oli syy Hänen viivymiseensä matkalla Betaniaan. Tämän ylimmän ihmeen, Lasaruksen herättämisen, tuli painaa Jumalan sinetti Hänen työnsä ja Hänen vaatimukselleen jumaluudesta.” Alfa ja omega, 529.

Jumalan sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen havainnolistuu vuosien 1843 ja 1844 historiassa, sillä meille ilmoitetaan, että Lasarus oli se, joka johdatti Kristuksen Jerusalemiin riemullisessa sisääntulossa. Riemullisen sisääntulon historia on se historia, jota sisar White käyttää havainnollistaakseen vuosien 1843 ja 1844 keskiyön huutoa. Kyse oli väärinkäsityksestä sen suhteen, että Kristuksella oli Jumalan luovan voiman kautta valta herättää kuolleet. Maria ja Elisabet tunnustivat tietävänsä, että Jeesuksella oli valta herättää Lasarus viimeisen pasuunan soidessa, mutta eivät voineet nähdä, että Hänellä todella oli valta herättää juuri silloin ja siinä. He kielsivät juuri sen totuuden, jota Hän tuli osoittamaan kasteessaan ja kuolemassaan, Hänen henkilökohtaisen kolmen ja puolen vuoden palvelutyönsä alun ja lopun. He eivät voineet nähdä ennen kuin kivi oli poistettu haudalta, aivan kuten Hänen kätensä myöhemmin poistettaisiin erästä virheestä joissakin vuoden 1843 kartan luvuissa.

Kun Mooses oli lähettänyt Sipporan pois tulevasta kamppailusta faraon kanssa, hänen vanhempi veljensä Aaron tuli häntä vastaan, ja nämä kaksi sanansaattajaa lähtivät Egyptiin edustaen toisen enkelin sanomaa. Ennen kuin mitään vitsauksia tuotiin Egyptin päälle, Mooses varoitti faraota, että jos tämä ei päästäisi Israelia, Jumalan esikoista, lähtemään palvelemaan Jumalaa, niin Jumala surmaisi Egyptin esikoisen.

Ja Herra sanoi Moosekselle: Kun palaat Egyptiin, katso, että teet faraon edessä kaikki ne ihmeet, jotka minä olen pannut sinun käteesi; mutta minä paadutan hänen sydämensä, niin ettei hän päästä kansaa menemään. Ja sinun on sanottava faraolle: Näin sanoo Herra: Israel on minun poikani, minun esikoiseni. Ja minä sanon sinulle: Päästä minun poikani menemään, että hän palvelisi minua; mutta jos kieltäydyt päästämästä häntä, katso, minä surmaan sinun poikasi, sinun esikoisesi. 2. Moos. 4:21–23.

Keskiyön huuto oli ennustus, joka tulevaisuudessa täyttyisi.

”Israelin vapauttamiseen Egyptistä liittyen esikoisten pyhittäminen määrättiin jälleen. Kun israelilaiset olivat egyptiläisten orjuudessa, Herra käski Mooseksen mennä faraon, Egyptin kuninkaan, luo ja sanoa: ’Näin sanoo Herra: Israel on minun poikani, minun esikoiseni; ja minä sanon sinulle: Päästä minun poikani menemään, että hän palvelisi minua; mutta jos kieltäydyt päästämästä häntä, katso, minä surmaan sinun poikasi, sinun esikoisesi.’ 2. Moos. 4:22, 23.

”Mooses esitti sanomansa; mutta ylpeän kuninkaan vastaus oli: ’Kuka on Herra, että minä kuulisin hänen ääntänsä ja päästäisin Israelin menemään? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia menemään.’ 2. Moos. 5:2. Herra toimi kansansa puolesta merkein ja ihmein lähettäen faraon päälle kauheita tuomioita. Lopulta tuhoava enkeli sai käskyn surmata egyptiläisten keskuudesta ihmisten ja karjan esikoiset. Jotta israelilaiset säästyisivät, heitä neuvottiin sivelemään ovipieliinsä teurastetun karitsan verta. Jokainen talo oli merkittävä, jotta enkeli tullessaan kuoleman tehtävälleen kulkisi israelilaisten kotien ohi.” Alfa ja omega, 51.

Keskiyön huudon sanoma faraolle osoitti esikoisten kuoleman vastaukseksi faraon kapinaan. Kun sanoma oli kirjattu muistiin, vitsaukset, jotka edustivat Keskiyön huudon voimaa vuoden 1844 kesällä, tulivat Egyptin ylle. Keskiyön huudon sanoma pyyhkäisi yli maan kuin hyökyaalto vuoden 1844 kesällä. Vitsaukset pyyhkäisivät yli Egyptin, ja kun luvattu esikoisten kuolema saapui, huuto kuului keskiyöllä kautta koko Egyptin.

Ja Mooses sanoi: Näin sanoo Herra: Keskiyön aikaan minä käyn läpi Egyptin maan. Ja kaikki esikoiset Egyptin maassa kuolevat, faraon esikoisesta, hänen, joka istuu valtaistuimellaan, aina sen orjattaren esikoiseen asti, joka on käsikiven ääressä, sekä kaikki karjan esikoiset. Ja koko Egyptin maassa on oleva suuri valitus, jonka kaltaista ei ole ollut eikä enää milloinkaan tule. 2. Moos. 11:4–6.

Kristuksen voittoa ratsastus Jerusalemiin johti Golgatan ristille, ja Kristuksen opetuslapset sekä hänen muut seuraajansa kokivat suuren pettymyksen.

”Meidän pettymyksemme ei ollut niin suuri kuin opetuslasten. Kun Ihmisen Poika ratsasti voitonriemuisena Jerusalemiin, he odottivat, että Hänet kruunattaisiin kuninkaaksi. Kansa virtasi koolle koko ympäröivältä seudulta ja huusi: ’Hoosianna Daavidin Pojalle.’ Ja kun papit ja vanhimmat pyysivät Jeesusta vaientamaan väkijoukon, Hän julisti, että jos nämä vaikenisivat, niin kivetkin huutaisivat, sillä profetian tuli täyttyä. Kuitenkin muutaman päivän kuluttua juuri nämä samat opetuslapset näkivät rakastetun Mestarin, jonka he uskoivat hallitsevan Daavidin valtaistuimella, ojennettuna julmalle ristille pilkkaavien, herjaavien fariseusten yläpuolelle. Heidän korkeat toiveensa raukesivat, ja kuoleman pimeys sulkeutui heidän ympärilleen.” Testimonies, osa 1, 57, 58.

Opetuslasten ja milleriläisten suuri pettymys kuvataan myös siinä, että heprealaiset olivat saarrettuina faraon sotajoukon ja Punaisenmeren väliin.

”Menneiden aikakausien kokoontunut valo loistaa meidän yllämme. Kertomus Israelin unohduksesta on säilytetty meidän valistukseksimme. Tänä aikana Jumala on ryhtynyt kokoamaan itselleen kansan jokaisesta kansakunnasta, suvusta ja kielestä. Adventtiliikkeessä

Hän on toiminut perintöosansa hyväksi, niin kuin Hän toimi israelilaisten hyväksi johdattaessaan heidät pois Egyptistä. Vuoden 1844 suuressa pettymyksessä Hänen kansansa uskoa koeteltiin, niin kuin heprealaisten uskoa Punaisenmeren rannalla.” Testimonies, osa 8, 115, 116.

On tärkeää nähdä, että kun Kristus saapui Jerusalemiin, hetken innoitus synnytti ylistyksen purkauksen, jonka fariseukset pyrkivät vaientamaan. Ylistyskuoron ytimessä oli viittaus siihen, että Jeesus oli Daavidin Poika, juuri se vertauskuva, jota Kristus käytti merkitäkseen sanallisten vuorovaikutustensa päättymisen saivartelevien juutalaisten kanssa. Juutalaisia ärsytti kaikkein eniten se, että kutsuessaan Jeesusta Daavidin Pojaksi he viittasivat samalla epäsuorasti kuningas Daavidin voitonriemuiseen saapumiseen Jerusalemiin.

Daavidin työn historiassa, jossa hän toi arkin Jerusalemiin, sanoman voimaannuttaminen tuli edustetuksi Daavidin voimaannuttamisessa.

Ja Daavid meni jatkuvasti eteenpäin ja tuli suureksi, ja Herra, Jumala Sebaot, oli hänen kanssansa. 2. Samuelin kirja 5:10.

Sen jälkeen Daavid päätti tuoda arkin Jerusalemiin. Arkin tuomisessa Daavidin kaupunkiin oli määrä tulla pettymys, kuten jokaisessa uudistuslinjassa. Ussa, jonka nimi merkitsee voimaa, vaikka hän hyvin tiesi, ettei hänellä ollut valtuutta koskea arkkiin, teki niin kuitenkin. Juuri se asia, joka alun perin vei arkin vankeuteen, oli tottelemattomuus Herran ilmoitettua tahtoa kohtaan sekä julkea olettamus Jumalan arkkiin liittyvästä voimasta. Kuitenkin Ussa, yksi Daavidin voimakkaista miehistä, oli tottelematon, aivan kuten Mooses oli tottelematon ympärileikkauksen käskyn suhteen. Ussa lyötiin kuoliaaksi, ja arkki viipyi Jerusalemin ulkopuolella, kunnes Daavid ymmärsi, että niitä, jotka vartioivat paikkaa, jossa arkki oli pysynyt Ussan kuoleman jälkeen, siunattiin. Sitten Daavid lähti jälleen tuomaan arkkiä Jerusalemiin. Daavidin tanssiessa Jerusalemiin hänen vaimonsa näki hänen alastomuutensa ja pettyi suuresti.

Kolme reformaatioliikkeiden linjaa, jotka kaikki koskevat vuosia 1843 ja 1844, sitä ajanjaksoa, jonka vanhurskaat miehet ja profeetat halusivat nähdä ja kuulla. Toisen enkelin saapumisen tunnusmerkit, jotka siten osoittavat viivytyksen ajan ja pettymyksen, ovat kaikki helposti havaittavissa. Syvemmät totuudet osoittavat, ettei pettymys ollut pelkästään Mooseksen, Ussan tai Martan ja Marian väärinkäsitys, vaan pettymys, joka liittyi sen perustavanlaatuisen periaatteen hylkäämiseen, joka liittyi juuri siihen historiaan, jossa pettymys toteutui. Moosekselle se oli ympärileikkauksen merkki, Ussalle se oli röyhkeä omavaltaisuus suhteessa Jumalan käskyihin, jotka koskivat arkkiä, Martalle ja Marialle se oli uskon puute Kristuksen luovaan voimaan herättää kuolleista.

Mooseksen kohdalla hänen palvelutyönsä aivan keskeinen teema oli liittosuhteen vahvistaminen valitun kansan kanssa, ja Mooses unohti tuon liiton merkin. Ussan kohdalla kysymys oli juuri Jumalan lain pyhyyden periaatteesta, joka oli ruumiillistettuna arkissa. Martan ja Marian kohdalla kysymys oli juuri Kristuksen palvelutyön ytimestä, joka alkoi Hänen kasteestaan ja päättyi Hänen kuolemaansa, hautaamiseensa ja ylösnousemukseensa, sellaisena kuin se oli esikuvattuna Hänen palvelutyönsä alussa. Vuoden 1843 ensimmäinen pettymys aiheutui eräästä erehdyksestä joissakin

taulun lukuarvoissa; tämä oli Habakukin profetian täyttymys. Erehdys koski Millerin liikkeen ensisijaista periaatetta — päivä vuodesta -periaatetta.

”Seitsemän ukkosta” edustavat adventtiliikettä vuosina 1840–1844, mutta tuon liikkeen sisällä on vuosien 1843–1844 historia, joka alkaa ja päättyy pettymykseen ja asettaa siten Alfa ja Omegan sinetin tuon historian ylle. Ja juuri tämä historia on se historia, johon Jeesus ja Ellen White viittaavat pyhänä historiana, jonka näkemistä vanhurskaat ovat aina hartaasti kaivanneet.

Nuo neljä linjaa; Mooses, Daavid, Kristus ja milleriitit opettavat, että kun vertaus kymmenestä neitsyestä toistuu maailman lopussa, tulee voimaannuttaminen, ei toisen, vaan kolmannen enkelin sanomalle, jota seuraa pettymys ja joka aloittaa viivytyksen ajan.

Kun ensimmäinen enkeli laskeutui 11. elokuuta 1840, se vahvisti milleriläisten ensisijaisen profeetallisen säännön, ja heidän ensimmäinen pettymyksensä liittyisi nimenomaisesti tuohon sääntöön. Kun tuo pettymys ja viipymisen aika päättyivät Keskiyön huudossa, tuo sanoma liittyisi niin ikään päivä vuoden puolesta -periaatteeseen, samoin kuin myös se tunnistaminen, että Kristus tulisi 22. lokakuuta 1844. Kaikki neljä vuosien 1840–1844 tienviittaa liittyivät päivä vuoden puolesta -periaatteeseen.

Juutalaiset asetettiin Jumalan lain tallettajiksi, ja se kysymys, joka on kuvattuna Mooseksen linjassa, on Jumalan laki ja säädökset. Daavidin historiassa kyse oli jälleen Jumalan laista. Kristuksen historiassa kyse oli Jumalan laista, sillä ilman verenvuodatusta ei ole anteeksiantoa sille synnille, joka on Jumalan lain kautta tullut syntiselle ilmi. Mutta adventismi asetettiin paitsi Jumalan lain myös profeetallisen sanan tallettajaksi.

Sen tähden milleriittisen historian linjan teemana ovat Jumalan profeetalliset säännöt. Adventismin lopussa kyse on jälleen profeetallisen tulkinnan säännöistä, mutta vuodesta 1844 lähtien profeetallista aikaa ei enää ole sovellettava. Lopun säännöt perustuvat siihen, että Alfa ja Omega havainnollistavat lopun alusta lähtien.

Kun ottomaanien valta-asema lakkasi toisen voi-huudon täyttymyksenä, edustaen islamin profeetallista toimintaa, Ilmestyskirjan 9:15:n kolmensadanyhdeksänkymmenen yhden vuoden ja viidentoista päivän profetia täyttyi, ja ”päivä vuoden puolesta” -periaate, joka on Millerin työn varsinainen ydin, vahvistettiin.

Kun islam iski 11. syyskuuta 2001, Ilmestyskirjan 8:13:n täyttymyksenä tapahtui kolmannen voihuudon saapuminen, ja se periaate, joka oli Future for America -työn varsinainen ydin, vahvistettiin; tämä periaate on yksinkertaisesti ilmaistuna historian toistuminen. Voihuudon pasuunaa koskeva profetia, joka edusti islamia, vahvistettiin, kun sekä Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli vuonna 1840 että Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli vuonna 2001 täyttyi. Historia oli toistunut. Seuraavaksi olisi odotettavissa pettymys.

Pettymys johtaisi viivytyksen aikaan. Pettymys lannistaisi ja hajottaisi ne, jotka olivat osallisia työssä. Pettymys toteutuisi siten, että väheksyttäisiin profetian ensisijaista lakia, itse asiassa sitä profetian perussääntöä, joka vahvistettiin adventismin alussa. Syyskuun 11. päivän 2001 voimaannuttaminen liittyi islamiin, ja heinäkuun 18. päivän 2020 pettymys koski islamia. Meille

on ilmoitettu, että se, mikä mahdollisti Samuel Snow'n ja muiden sen jälkeen tunnistaa päivän 22. lokakuuta 1844, oli se, että Herra poisti kätensä erhetyksestä joissakin vuoden 1843 kartan laskelmissa. Silloin Snow ja milleriläiset näkivät, että sama todistusaineisto, joka oli johdattanut heidät ennustamaan vuotta 1843 kaksituhattakolmensadan vuoden profetian täyttymykselle, ymmärrettiin silloin juuri samaksi todistusaineistoksi, jonka perusteella he saattoivat määrittää päivän 22. lokakuuta 1844.

”Jeesus ja koko taivaallinen sotajoukko katsoivat myötätuntoisesti ja rakkaudella niitä, jotka olivat suloisin odotuksin ikävöineet nähdä Hänet, jota heidän sielunsa rakastivat. Enkelit leijailivat heidän ympärillään vahvistaakseen heitä heidän koetuksensa hetkellä. Ne, jotka olivat laiminlyöneet ottaa vastaan taivaallisen sanoman, jäivät pimeyteen, ja Jumalan viha syttyi heitä vastaan, koska he eivät tahtoneet ottaa vastaan sitä valoa, jonka Hän oli lähettänyt heille taivaasta. Noita uskollisia, pettyneitä, jotka eivät voineet ymmärtää, miksi heidän Herransa ei tullut, ei jätetty pimeyteen. Jälleen heidät johdatettiin Raamattujensa ääreen tutkimaan profeetallisia ajanjaksoja. Herran käsi poistettiin luvuista, ja erehdys selitettiin. He näkivät, että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844 ja että sama todistusaineisto, jonka he olivat esittäneet osoittaakseen profeetallisten ajanjaksojen päättyvän vuonna 1843, osoitti niiden päättyvän vuonna 1844. Valo Jumalan sanasta loisti heidän asemaansa, ja he havaitsivat viivytyksajan — ’Vaikka se [näky] viiptyy, odota sitä.’ Rakkaudessaan Kristuksen välittömään tulemiseen he olivat sivuuttaneet näyn viipymisen, jonka tarkoituksena oli ilmaista ne, jotka todella odottivat. Jälleen heillä oli määrähetki. Kuitenkin näin, ettei moni heistä kyennyt kohoamaan ankaran pettymyksensä yläpuolelle saadakseen omakseen sitä intoa ja voimaa, jotka olivat leimanneet heidän uskoaan vuonna 1843.” Early Writings, 236, 237.

Meidän tulisi odottaa, että se todistusaineisto, joka johti ennustukseen islamin hyökkäyksestä Yhdysvaltoja vastaan 18. heinäkuuta 2020, vahvistaisi, että pian tulevan sunnuntailain yhteydessä islam on se tuomio, joka kohtaa Yhdysvaltoja, eikä aikaan liittyvä tekijä enää ole yhteydessä tapahtumaan.

Neljä ensisijaista tienviittaa vuosien 1840 ja 1844 välisessä historiassa. Jokainen tienviitta liittyy Millerin ensisijaisen säännön soveltamiseen — periaatteeseen päivä vuodesta.

Vuoden 2001 historiassa on neljä ensisijaista tienviittaa aina sunnuntailakiin asti. Syyskuun 11. päivä 2001 oli islam. Heinäkuun 18. päivän 2020 epäonnistunut ennustus koski islamia. Jokainen tienviitta liittyy Future for America -järjestön ensisijaisen säännön sovellukseen — historian toistumiseen. ”Seitsemän ukkosta” edustavat tulevia tapahtumia, jotka tullaan paljastamaan omassa järjestyksessään. Ensimmäinen näistä neljästä tienviitasta oli syyskuun 11. päivä 2001, joka osoitti islamin suorittaman hyökkäyksen Yhdysvaltoja vastaan kolmannen voi-huudon täyttymyksenä. Viimeisen tienviitan, joka edustaa sunnuntailakia meidän historiassamme, täytyy koskea islamia, sillä Alfa ja Omega havainnollistaa aina lopun alusta, ja Alfa ja Omega on Hän, joka sinetöi ”seitsemän ukkosta” juuri tätä historiaa varten. Islam hyökkää Yhdysvaltoja vastaan sunnuntailain aikana.

Tämä on yksi niistä kolmesta ensisijaisesta osatekijästä, jotka kuuluvat seitsemän ukkosenjylinän sinettien avaamiseen ja joita nyt avataan. Kun Mooses oli omassa historianlinjassaan julistanut

sanoman, joka esikuvasi keskiyön huutoa, viimeiset vaiheet etenivät nopeasti. Kymmenen yliluonnollista, tuhoisaa vitsausta, kunnes esikoisia koskeva profetia täyttyi ja synnytti huudon Egyptissä keskiyöllä. Kun Kristus astui Jerusalemiin, nopeat askeleet kohti ristiä olivat alkaneet. Kun sanoma oli julistettu, paluuta ei enää ollut. Exeterin leirikokouksesta 12. elokuuta 1844 alle kaksi kuukautta myöhemmin ennustus täyttyi.

Ja Herran sana tuli minulle sanoen: Ihmislapsi, mikä on se sananlasku, joka teillä on Israelin maassa ja joka kuuluu: Päivät pitkittyvät, ja jokainen näky raukeaa? Sano heille sentähden: Näin sanoo Herra, Herra: Minä teen lopun tästä sananlaskusta, eikä sitä enää käytetä sananlaskuna Israelissa; vaan sano heille: Päivät ovat lähellä, ja jokaisen näyn täyttymys. Sillä Israelin heimon keskuudessa ei enää ole oleva mitään turhaa näkyä eikä lipeävää ennustusta. Sillä minä olen Herra: minä puhun, ja se sana, jonka minä puhun, tapahtuu; sitä ei enää pitkitetä; sillä teidän päivinänne, te niskoitteleva heimo, minä sanon sanan ja myös täytän sen, sanoo Herra, Herra. Ja jälleen tuli minulle Herran sana sanoen: Ihmislapsi, katso, Israelin heimo sanoo: Näky, jonka hän näkee, koskee monien päivien päähän, ja hän ennustaa ajoista, jotka ovat kaukana. Sentähden sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Ei mikään minun sanoistani enää pitkittyvä, vaan se sana, jonka minä puhun, tapahtuu, sanoo Herra, Herra. Hesekiel 12:21–28.